

Introduktion

Velkommen til det syvende nummer af *Tidsskrift for Medier, Erkendelse og Formidling / Journal of Media, Cognition and Communication*. Vi indleder med Xiao Wangs artikel "You process content and I process context: Cross-platform divergence of retweetability between Twitter and Weibo". De to sociale medier har på ganske få år opnået en betydelig udbredelse, således at der i marts 2015 var i alt 288 millioner registrerede brugere af det amerikanskbaserede Twitter og 167 millioner brugere af det kinesiske Sina Weibo. Formålet med denne analyse er at vurdere, om der kan konstateres forskelle i de kognitive strategier, som brugere af henholdsvis Sina Weibo og Twitter anvender, når de retweeter en besked. Udgangspunktet er en hypotese om kulturelle forskelle mellem kinesiske og vestlige brugeres kognitive tilgang, hvor brugere af det kinesiske Sina Weibo antages at ville anvende en holistisk tilgang, hvor hensyn til kontekstuelle faktorer i lidt højere grad spiller ind i overvejelserne om at videre-sende en besked. Brugere af det vestlige Twitter antages i højere grad at antage en analytisk strategi, hvor det er meddelelsernes indhold, som i højere grad danner afsæt for deres kommunikative handlinger. På baggrund af en kvantitativ analyse af en række forskellige indholdsmæssige og kontekstuelle faktorer konkluderer Xiao Wang, at der kan konstateres sådanne forskelle i bruger-adfærd mellem de to systemers brugere.

I Thomas Spejlborg Sejersens artikel "Who knows what and when? Irony, knowledge, and hybrid cinema in *I'm Still Here*" er Casey Afflecks film *I'm Still Here* (2010) genstand for en detaljeret diskussion af grænsefladerne mellem dokumentar- og fiktionsfilm. Filmen portrætterer den virkelige skuespiller Joaquin Phoenix i hans bestræbelse på at skifte karriere fra skuespiller til hip-hop-kunstner samtidig med, at dette karriereskift tematiseres i en række offentlige mediesammenhænge. Det afsløres efter filmens premiere, at det er et fupnummer sat i scene for filmens skyld. Centralt i analysen står begrebet om en ironisk dobbeltdiskurs. Herved forstås en kommunikativ strategi, hvor både fiktive og dokumentariske træk skabes i teksten gennem brug af ironi, udvalgte stiltræk og ved at skabe hierarkier af viden inden for teksten. Thomas Spejlborg Sejer-

sen argumenterer for, at afsløringen af iscenesættelsen ikke nødvendigvis underminerer alle aspekter af filmens realitetsstatus. I stedet må vi se den som et eksempel på 'hybrid cinema', hvorved vi skal forstå en films modus, der udfordrer vores opfattelse af grænselandet mellem dokumentarisme og fiktion.

Line Zachariasen og Sofie Lund Hansen giver en sammenlignende retorisk analyse af to biografier af henholdsvis Thomas Ubbesen (*Udsendt*, 2014) og Puk Damsgård (*Hvor solen græder*, 2014) i artiklen "Krigskorrespondenten som ven eller idol? Korrespondentselvbiografien som tillidsstærkende retorisk strategi". Disse selvbiografier giver korrespondenterne en unik retorisk position at tale fra samt en anledning til at opbygge deres etos i tilknytning til deres hverv som krigskorrespondenter. Thomas Ubbesens biografi bidrager fortrinsvis til en autoritativ etos-konstruktion. Korrespondenthvervet fremstilles som særegent, og korrespondenten selv placeres i en ophøjet position. Til forskel fra Ubbesen hviler Damsgårds selvfremstilling primært på den aristoteliske etos-dyd *eunoia*, som vi ser afspejlet i tre sympatiske *topoi*: den uselviske, den indlevende og den menneskelige krigskorrespondent. Herved skabes også forskellige relationer til læseren af biografierne. Ubbesen opbygger en etos præget af klogskab og kompetence og inviterer dermed læseren til at stole på sig. Damsgård læner sig i stedet op ad en etos præget af velvilje, hvorved hun også demonstrerer, at hun ikke bare vil have læserne til at stole på hende, men at hun også stoler på andre, herunder læseren.

Fra det filosofiske fagområde bringer vi denne gang en diskussion af social kognition. I artiklen "Is Direct Social Perception a banal thesis? A phenomenological response to Spaulding's critique of Direct Social Perception", argumenterer Lucy Osler for, at teorien om Direkte Social Perception (DSP) ikke kan afvises på det grundlag, som Shannon Spaulding har fremført. To positioner står over for hinanden: Fra en fænomenologisk position argumenteres der for, at direkte social perception af visse mentale tilstande hos en anden person er mulig (fx oplevelsen af en anden persons vrede), mens den såkaldte Theory-Theory (TT) retning argumenterer for, at man slutter sig til andres mentale tilstand ved at sammenholde iagttagelser med en bagvedliggende teori om sammenhænge mellem adfærd og omgivelser. Lucy Osler peger i opposition til Spaulding på, at motoriske intentioner og aktuelle følelser ikke er de eneste, som kan erfares direkte. Dette er i sig selv grundlag for at afvise Spauldings synspunkt om, at DSP er en banal hypotese; men eftersom Spauldings egen

fremstilling af DSP og fænomenologisk kognitionsteori er forenklet, må Spauldings hypotese også afvises mere generelt, konkluderer Lucy Osler.

Josefine Weng bringer i sin artikel "Den usynlige revolution – Et kritisk blik på naturliggørelsen af daginstitutioner" en analyse af de samfundsmæssige diskurser, der omgærder brugen af daginstitutioner for børn. I Danmark er flere børn i daginstitutioner end lande, vi typisk sammenligner os med, ligesom børn typisk opholder sig der i længere tid hver dag. Som konsekvens er brug af dagsinstitutioner blevet en normalitet, og manglende brug kalder næsten på en forklaring. Der anlægges et kombineret sociologisk (Bourdieu) og historisk syn på udviklingen i diskurser fra perioden i 1970'erne, hvor brugen af daginstitutioner voksede markant, frem til i dag. Tidligere så man på daginstitutioner som en nødvendighed for at sikre voksne (kvinders) tid på arbejdsmarkedet, samtidig med at der var en skepsis over for institutionernes indflydelse på børnenes opvækst. I dag er spørgsmål vedrørende børnenes trivsel blevet integreret i daginstitutionernes virke og udmøntet i institutionelle rammer som læringsmål, pædagogik og normeringer. Men der er ikke megen plads til en kritisk diskussion af, hvordan samfundet grundlæggende har arrangeret barnelivet som et institutionsliv.

Tidsskriftet redigeres af en uafhængig redaktion ved Institut for Medier, Erkendelse og Formidling på Københavns Universitet, og det udgives på en online, open access platform ved Det Kongelige Bibliotek. Det er åbent for bidrag inden for fagområderne film- og medievidenskab, kommunikation og it, filosofi, pædagogik og retorik. Ud over at være et 'almindeligt' videnskabeligt tidsskrift ser vi det som en særlig opgave at stimulere ældre studerende og yngre forskere til at publicere deres videnskabelige arbejder. Hvis du ønsker at bidrage til tidsskriftet, så kan du læse nærmere om formalia og andre krav til manuskript på vores hjemmesider: <http://mef.ku.dk/forskning/mef-journal/>

God læselyst!

Redaktionen, 10. september 2016.

Deniz Duru, post. doc.

Sabrina Ebbersmeyer, lektor

Arild Fetveit, lektor

Kathrine Mørch Groth, redaktionssekretær

Stig Hjarvard, professor

Christian Kock, professor

Julie Mejse Münter Lassen, ph.d.-studerende

Bolette Moldenhawer, lektor

Malene Kubstrup Nelausen, ph.d.-studerende

Josefine Lomholt Pallavicini, ph.d.-studerende

Thea Sejr, undervisningsassistent